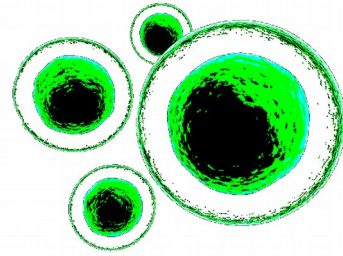

BUŇKY

21. Modlete se jeden za druhého

- Mezi **29. 10. a. 11. 11. 2018** se sejděte ke společné modlitbě.

- můžete si vystavit kříž nebo ikonu a zapálit svíčku

- modlitbu začnete znamením kříže

- na začátek se pomodlete modlitbu proroka Jonáše. Je to děkovný žalm, v níž Jonáš chválí a velebí Boha za svou záchranu (byl vržen námořníky do moře, pohltila ho veliká ryba, v níž byl tři dny a tři noci, prošel úzkostí smrti). Závěrečná slova modlitby („U Hospodina je spása.“) jsou shrnutím ústřední myšlenky knihy Jonáš. Hospodin nechce hříšnickou smrt, ale jeho obrácení a život.

3 „V soužení jsem volal k Hospodinu, on mi odpověděl. Z lůna podsvětí jsem volal o pomoc a vyslyšels mě.

4 Vhodil jsi mě do hlubin, do srdce moře, obklíčil mě proud, všechny tvé příboje, tvá vlnobítí se přese mne převalily.

5 A já jsem si řekl: Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět. Tak rád bych však zase hleděl na tvůj svatý chrám!

6 Zachvátily mě vody, propastná tůň mě obklíčila, chaluhy mi ovinuly hlavu.

7 Sestoupil jsem ke kořenům horstev, závory země se za mnou zavřely navěky. Tys však vyvedl můj život z jámy, Hospodine, můj Bože!

8 Když jsem byl v duši tak skleslý, Hospodina jsem si připomínal; má modlitba vešla k tobě ve tvůj svatý chrám.

9 Ti, kdo se šalebných přeludů drží, o milosrdenství se připravují.

10 Já ti však s díkůvzdáním přinesu obětí; co jsem slíbil, splním. U Hospodina je spása!“

▪ Přečtěte si z Bible úryvek z knihy Jonáš (Jon 4, 1 – 11)

Jonáš se velice rozezlil a planul hněvem. Modlil se k Hospodinu a řekl: „Ach, Hospodine, což jsem to neříkal, když jsem byl ještě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že tě jímá lítost nad každým zlem. Nyní, Hospodine, vezmi si prosím můj život. Lépe abych umřel, než abych žil.“ Hospodin se však otázel: „Je dobře, že tak planeš?“

Jonáš totiž vyšel z města, usadil se na východ od něho a udělal si tam přístřešek. Seděl v jeho stínu, aby viděl, co se bude ve městě dít. Hospodin Bůh nastrojil skočec, který vyrostl nad Jonášem, aby mu stínil hlavu a zbavil ho zloby. Jonáš měl ze skočce velikou radost. Příštího dne za svítání nastrojil však Bůh červa, který skočec nahlodal, takže uschl. Když pak vzešlo slunce, nastrojil Bůh žhavý východní vítr a slunce bodalo Jonáše do hlavy, až úplně zemdlel a přál si umřít. Řekl: „Lépe abych umřel, než abych žil.“ Bůh se však Jonáše otázel: „Je dobře, že pro ten skočec tak planeš?“ Odpověděl: „Je to dobře. Planu hněvem až k smrti.“ Hospodin řekl: „Tobě je líto skočce, s kterým jsi neměl žádnou práci, jemuž jsi nedal vzrůst; přes noc vyrostl, přes noc zašel. A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?“

▪ Přečtěte si k tomuto textu **několik bodů k zamyšlení:**

▪ Prorok Jonáš vyčítá Hospodinu, že je Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že ho jímá lítost nad každým zlem (Ex 34, 6) . Neraduje se z obrácení obyvatel Ninive a jejich záchranu. Postava Jonáše je vykreslena jako obdoba k Jeremjášovi (neochota splnit příkaz ke zvěstování, hněvem naplněná osamělost, touha po smrti, protest proti Hospodinově shovívavosti).

- Kniha Jonáš je satira s pohádkovými motivy. Jonáš je poslán k tradičním nepřátelům Izraelců, k Asyřanům (v době kdy získala kniha Jonáš svou závěrečnou podobu již město bylo dobyto a zničeno). Jonáš se neraduje z jejich záchrany.
- V Jonášově dialogu s Bohem se střetávají dvě odlišné perspektivy. Jonáš má svůj vlastní úsudek a ten nepodřizuje Boží vůli. Bůh však s láskou shlíží na celé stvoření (všimněme si role zvířat a rostlin v knize – ryba, červ, skočec, Bůh jedná skrze ně, i zvířata konají pokání). Zamysleme se, pro co „planeme“ v životě my? Vychází toto „planutí“ z lásky nebo z něčeho jiného (ze strachu, pocitu nespravedlnosti, prázdnoty či něčeho jiného)?
- Kniha končí Hospodinovou otázkou („A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?“). Zkusme si tuto otázku položit sami sobě a domyslet možné důsledky plynoucí z ní. Souvisí nějak moje spása se spásou druhých lidí či dokonce celého stvoření? Člověk je v jistém smyslu slova zástupcem stvoření před Bohem (Gn 2, 15 „ Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střezil.“). Z toho vyplývá odpovědnost.
- Pohané (obyvatelé Ninive) „páchající zlo“ se modlí a činí pokání. A docházejí Božího milosrdenství. Situace nám může připomenout Ježíšův výrok adresovaný zbožným soukmenovcům „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království“ (Mt, 21, 31).
- Můžeme si položit řadu otázek. Záleží mi na druhých lidech (i mimo okruh mých blízkých)? Jak se to projevuje? S kým toužím tvořit společenství a od koho se distancuji a proč? Modlím se za druhé? Pozor! Nikoliv z pozice spravedlivého (jako farizeus z L 18,9 - 15), ale jako podobný hříšník.
- Dopřejte si **pár minut ticha**, v nichž budete nad textem Písma rozjímat a ptát se, co je v něm řečeno pro vás.
- Pokud někdo chce, může ostatním říct, **co si uvědomil**. Když nikdo nechce, nic se neděje.

*Téma můžete uzavřít úryvkem z knihy **Jeana Lafrance Modlitba srdce**:*

Antonín, významný asketa, už dospěl k vysokému stupni svatosti: žije v chudobě a v neustálé modlitbě. Anděl mu ukáže bezvýznamného alexandrijského obuvníka, který je navzdory Antonínovu heroickému úsilí pokročilejší než on. Antonín je tímto zjištěním velmi zmaten a ihned se vydává do města (...), aby se tam od něj dozvěděl tajemství jeho dokonalosti: „Co mimořádného můžeš pro svou svatost v takovém místě dělat?“ „Já dělám boty...“ „(...) Ale musíš mít přece nějaké tajemství. Jak žiješ?“ „Dělím svůj život do tří částí: modlitba, práce a spánek. (...) „Hm. To já se modlím neustále... v tom to nemůže být. A chudoba: „Zase tři části: jednu církvi, jednu chudým a jednu sobě.“ „To já dal vše... Musí v tom být ještě něco jiného. Nenapadá tě nic?“ „Ne.“ „A jak zvládáš snášet ty lidi, co už nedokáží rozlišovat pravici od levice a očividně směřují do pekel?“ „Á... Máš pravdu, nesnáším to dobře. Jejich stav mě příliš znepokojuje, a tak prosím Boha, aby mě klidně poslal za živa do pekel, jen aby oni byli spaseni.“

- Pak můžete pronášet svoje osobní prosby a poděkování. Na ně můžete všichni odpovídat **Prosíme tě, vyslyš nás nebo Díky tobě, Pane**.

V této modlitbě myslíte prosím zvláště na úmysly z Diecézní modlitební štafety: **farnost Klatovy** prosí za odvahu klatovské farnosti žít z Božího slova a modlitby. **Klenčí pod Čerchovem** prosí za rodiče, aby rozvíjeli víru svou i svých dětí a abychom byli více vnímaví a soucitní k potřebám druhých.

Přímělné modlitby zakončete modlitbou **Otče náš** a **požehnáním se znamením kříže**: *Dej nám, Bože, své požehnání, chraň nás všeho zlého a doved' nás do života věčného. Amen.*

Můžete zaspívat píseň Ubi caritas z Taize: Ubi caritas et amor, ubi caritasm Deus ibi est, (Kde je dobrota a láska, kde je dobrota, tam je také Bůh.)

Pozvání na další modlitební buňku: Konec církevního roku je tematicky spojen s očekáváním konce tohoto věku a počátkem nového. Můžete si přečíst 21. kapitulu z knihy Zjevení.